

## Arrest

nr. 298 803 van 15 december 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN  
Vaderlandstraat 32  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2022 met refertenummer 102992.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE PAUW, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft twee verzoeken om internationale bescherming ingediend. Bij arrest nr. 256 780 van 18 juni 2021 wordt het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 januari 2021, die het tweede verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaarde, verworpen.

Op 15 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 283 535 van 19 januari 2023.

Op 24 mei 2022, met kennisgeving op 22 juni 2022, verklaart de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.11.2018 werd ingediend door :*

*N., D. (...) (R.R.: (...))  
nationaliteit: Rwanda (Rep.)  
geboren te Mushubi op (...)1983  
adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en): De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Op 23.07.2015 diende betrokkene een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Op 16.02.2016 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Betrokkene ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), op 29.04.2016 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming genomen. Op 10.10.2016 diende betrokkene een volgend VIB in, op 28.02.2018 nam de RVV een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Op 21.02.2020 diende betrokkene een derde VIB in dat op 22.01.2021 door het CGVS onontvankelijk werd verklaard, op 18.06.2021 verwierp de RVV het beroep hiertegen. De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 9 maanden voor de eerste procedure, 1 jaar en iets minder dan 5 maanden voor de tweede procedure en een jaar en iets minder dan 4 maanden voor de derde procedure – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij de algemene inroeping van dit artikel blijft, dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Om dezelfde reden kan Art. 4 van het Handvest betreffende grondrechten van de Europese Unie niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn familieband met zijn moeder en broers en zussen verblijvend in België voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Deze familieleden van betrokkene kozen ervoor om zonder betrokkene naar België te reizen en hij opteerde er voor om pas jaren later ook naar België te komen. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene sinds 2005 in België verblijft, de*

zussen van betrokkene verblijven sinds 1999 en 2000 in België en zijn twee broers sinds 1999 en 2001. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Betrokkene stelt dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring heeft, hij toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op de sociale relaties of het privéleven van betrokkene. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale en familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Om dezelfde reden is het inroepen van art. 7 en art. 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie eveneens niet van toepassing.

Betrokkene beweert dat hij niets of niemand meer heeft om op terug te vallen in het land van herkomst. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, waar hij voor zijn komst naar België ongeveer 32 jaar gewoond heeft, waarbij hij terecht zou kunnen. Wat er ook van zij, het staat betrokkene steeds vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene nergens terecht zou kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder beroept betrokkene zich op art. 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsook op art. 23 UVRM, art. 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en art. 1 van het Europees sociaal handvest betreffende het recht op arbeid. Echter, vooreerst kan er opgemerkt worden dat de toestemming om arbeid te verrichten beperkt was tot de duur van zijn VIB, deze werd afgesloten op 18.06.2021 zodat hij daarna niet meer over een officiële toestemming beschikte om op legale wijze tewerkgesteld te worden in België. Verder toont betrokkene niet aan dat een terugkeer naar Rwanda een schending zou inhouden van de aangehaalde artikelen; er worden geen bewijzen voorgelegd dat het recht op arbeid zou geschonden worden in Rwanda of dat hij de manier waarop hij in zijn onderhoud wenst te voorzien niet vrij zou kunnen kiezen. Ten slotte stelt de toepassing van internationale verdragen betrokkene niet vrij van het naleven van de dwingende bepalingen van de Vreemdelingenwet m.b.t. de toegang het verblijf en de vestiging in het Rijk. Het staat betrokkene evenwel vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post op basis van een eventuele arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft de uitspraken van de voormalige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, mevrouw De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, en het discretionaire beleid. Dit is een algemene verwijzing. De Staatsecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkene aanhaalt waarom hij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. zijn duurzame lokale verankering en langdurig verblijf, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Immers, de elementen betreffende de integratie (...) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene gedurende zijn verblijf hier zich steeds heeft gedragen als een voorbeeldige burger dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2015 in België zou verblijven, dat hij Franse lessen heeft gevolgd en hiervan attesten voorlegt, dat hij sterk geïntegreerd zou zijn, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, dat hij werkwilg is en werkbelftes voorlegt)

verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr.100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

*“Middelen tot vernietiging met betrekking tot de beslissing in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet*

- Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 8 EVRM.

*Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.*

*De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn geboorte in België, zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van nationaliteit, zijn integratie en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.*

*Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.*

*De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.*

*De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.*

*Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:*

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

*(...)”*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd in de wet.*

*Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.*

*Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.*

*De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.*

*a) De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van nationaliteit en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).*

*“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”*

*(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).b)*

*Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.*

*De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.*

*b) De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn familie in België, zijn langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van nationaliteit, zijn integratie en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.*

*Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van nationaliteit aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.*

*Met betrekking tot de langdurige regularisatieprocedure:*

*Verweerster stelt over verzoekers asielprocedures het volgende:*

*“De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 9 maanden voor de eerste procedure, 1 jaar en iets minder dan 5 maanden voor de tweede procedure en een jaar en iets minder dan 4 maanden voor de derde procedure- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.” (zie het stuk 1)*

*Hierbij werd door verweerster echter geen enkel rekening gehouden met de huidige regularisatieprocedure. De aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis Vw wat het voorwerp is van het verzoekschrift werd ingediend op datum van 15.11.2018. Echter werd de aanvraag 9bis na aandringen bij de gemeente Jette en het inzetten van de ombudsman pas op datum van 24.05.2022 onontvankelijk verklaard. (zie het stuk 4)*

*Dat de verzoeker 3,5 jaar moest wachten op een beslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag 9bis Vw!*

*Dat hier thans sprake is van een onredelijk lange behandelingstermijn, waarover geen enkele motivatie is over terug te vinden in de bestreden beslissing. Er is aldus sprake van onzorgvuldig bestuur. Het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. De beslissing dient te worden vernietigd.*

*Met betrekking tot het familie- en gezinsleven*

*Het artikel 8 van het EVRM bepaalt:*

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:*

*“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:*

*Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”*

*Gezien het in casu een verzoek tot machtiging verblijf betreft moet er worden onderzocht of er een positieve verplichting rust op de staat om het recht op privé- en familieleven te waarborgen (zie onder meer EHRM 31.01.2006, Rodriques Da Silva, Hoogkamer/Nederland, EHRM 3.10.2014 Jeunesse/Nederland). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Bovendien kan het art. 8 EVRM zowel een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9bis Vw (zie onder meer RVV 5.09.2016; RVV 30.09.2016, RVV 24.11.2016; RVV 31.03.2017; RVV 22.06.2017; RVV 12.02.2018) als een voldoende motief zijn om ten gronde een gunstige beslissing te verantwoorden (zie onder meer RVV 30.01.2015; RVV 29.07.2015).*

*In casu betreft de familiale situatie van verzoeker weldegelijk een buitengewone omstandigheid:*

De volledige familie van verzoeker verblijft legaal in België. Verzoeker heeft in tegenstelling tot wat verweerster veronderstelt geen familie meer in Rwanda. Zijn hele familie woont hier in België. Verzoeker had sinds 2005 geen vast adres meer in Rwanda en was op de vlucht tot hij in 2015 uiteindelijk in België toekwam, waar hij zich kon herenigen met zijn familie. Hij leeft naar de waarden en normen van ons land, hierin gesteund en geholpen door zijn familie. Ter staving hiervan legt verzoeker volgende identiteitsbewijzen voor: (stukken 3- 7 verzoekschrift 9bis)

- Belgische identiteitskaart van zijn moeder ;
- Belgische identiteitskaart van zijn oudere zus en haar echtgenoot ;
- Belgische identiteitskaart van zijn oudste broer ;
- Belgische identiteitskaart van zijn broer ;
- Belgische identiteitskaart van zijn zus.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat. Het is zo dat de verzoekende partij zijn identiteit definitief in België heeft gevormd, dat hij geïntegreerd is en duurzaam en lokaal verankerd is samen met zijn familieleden. Hij heeft een affectieve en afhankelijkheidsband met zijn familie die hem financieel, moreel en in natura ondersteunen. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partij. Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

Verder werd een aanvullend stuk 20 toegevoegd aan de regularisatieaanvraag 9bis op datum van 16.02.2022. (zie het stuk 3)

Echter wordt hiervan niets vermeld in de bestreden beslissing.

Het aanvullend stuk vermeldt het volgende:

“Wij, leden van de familie waarvan de heer D. N. (...) deel uitmaakt verklaren dat de heer D. N. (...):

- Goed geïntegreerd is in België ;
- Frans geleerd heeft en moeite doet om het Nederlands te leren ;
- Als vrijwilliger deelneemt aan verschillende gemeenschapsactiviteiten, vooral acties met daklozen;
- Paraat staat om van zodra zijn regularisatiedossier slaagt, als werknemer of als zelfstandige aan de slag te gaan. Het hele gezin staat klaar om hem met financiële middelen te helpen.

Gekende de familieleden;

M. R. (...) ( R.R. (...))

M. A. (...) ( R.R. (...))

M. B. (...) ( R.R. (...))

N. C. (...) ( R.R. (...))

N. E. (...) ( R.R. (...))

N. E. (...) (R.R. (...))”

(zie het stuk 3)

Dat verweerster onzorgvuldig te werk is gegaan door de aanvulling die op datum van 16.02.2022 werd verstuurd niet te beoordelen. Hieruit kon immers duidelijk worden afgeleid dat de familie instaat voor de financiële situatie van verzoeker en dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsband. De motivering van verweerster, dat uit niets blijkt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan worden verwezen naar de artikel 8 EVRM geboden bescherming, is thans onzorgvuldig te noemen.

Verzoeker wenst eveneens mede te delen dat hij op dit moment inwoont bij zijn zus. Zijn huidig adres is op heden: (...) te 9000 Gent. Verzoekers zus geeft verzoeker onderdak en helpt hem met op vele vlakken. Dat er een afhankelijkheidsband op heden nog steeds een afhankelijkheidsband is die niet zomaar kan worden verbroken.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM. De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er in voorliggend dossier geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen. Verzoeker kan onmogelijk akkoord gaan met de bestreden beslissing hieromtrent. Dat er wel degelijk sprake is van een affectieve en afhankelijkheidsband en dit ook voldoende is aangetoond. Dat

verweerster geen rekening heeft gehouden met de aanvulling die verstuurd is op 16.02.2022. Dat zij hierdoor onzorgvuldig te werk is gegaan. De beslissing dient te worden vernietigd.

Met betrekking tot zijn lang verblijf en integratie

a) De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in illegaal verblijf, wat geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken:

De verzoekende partij merkt op dat deze redenering te kort door de bocht is. Verzoeker heeft zijn integratie zelf gecreëerd doch heeft hier geen misbruik van gemaakt. Dat hij weldegelijk zijn verblijf wou regelen en hiervoor onder meer onderhavig regularisatieaanvraag heeft ingediend. Dat hij echter meer dan 3,5 jaar moest wachten op de bestreden beslissing van 24.05.2022. Dat verzoeker ondertussen samen met zijn familie zich verder heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij.

b) De verzoekende partij spreekt Frans, hij heeft zich onze identiteit en mentaliteit eigen gemaakt. Hij is hierdoor onlosmakelijk met België verbonden, wat ook in het verzoekschrift en hierboven is uiteengezet. Verweerster heeft met deze elementen in zijn geheel geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het onderzoek is thans onzorgvuldig gebeurd.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

c) Hieruit blijkt dat de verzoeker een netwerk heeft van familie, vrienden en kennissen, waarmee hij ook een hechte en affectieve band mee heeft. Het is dan ook moeilijk om België te verlaten, louter om een formaliteit te vervullen, gelet op zijn hecht netwerk en opgebouwd leven. Dat dit ook blijkt uit de aangehaald aanbevelingsbrieven: Zo stelt de heer N. N. (...) het volgende: (stuk 15 verzoekschrift 9bis) "Je soussigné, N. N. (...), déclare bien connaître Mr. N. D. (...) depuis quatre ans à Bruxelles comme un personne convivialement chaleureuse et travaille quotidiennement pour son établissement définitif en Belgique ; pays qu'il a choisi comme refuge après tant de périples politiquement périlleux au Rwanda. En effet, sa demande de régularisation en Belgique me paraît être sa seule chance de réussite et de survie surtout que tout le monde qui le connaît y compris mon propre frère M. J. (...) exilé aux Etats Unis et qui l'a connu au Rwanda parle de son passage en prison et de sa fuite de justesse qui l'a conduit jusqu'en Belgique. »

De heer N. C. (...), de broer van verzoeker, verklaart : (zie stuk 16)

"J'atteste sur l'honneur que je suis le grand frère de Monsieur N. D. (...). Je suis né au Rwanda le (...)1966, j'habite en Belgique depuis mars 1999. Actuellement, je suis Belge (...). Je travaille pour le moment entant qu'infirmier dans un hôpital pédopsychiatrique à Uccle – Bruxelles. Je connais monsieur N. D. (...) depuis sa petite enfance, j'ai aidé mes parents à son éducation, je m'occupais de lui à l'absence de mes parents. Je lui ai fourni de l'aide moral, et matériel pendant sa scolarité. D. (...) est un garçon intègre, très honnête, serviable. Nous nous sommes séparés pendant les périodes de guerres qui ont endeuillé le Rwanda et nous nous sommes retrouvés quand il est arrivé ici dernièrement, entant que demandeur d'asile politique. Il a fui son pays le Rwanda, car sa vie était en danger suite aux intimidations, coups et blessures pendant les interrogatoires par la police, l'emprisonnement au cachot, refus de faire faux témoignages. Il a introduit une demande de régularisation pour qu'il puisse rester sur le territoire belge. Il est encore terrorisé par la situation qu'il a vécue au Rwanda, et il a peur de se retrouver en prison, une fois qu'il retourne au Rwanda. Il a beaucoup d'attache avec la Belgique, la majorité de sa famille habite en Belgique, et il n'a plus de famille au Rwanda. Sa maman habite aussi en Belgique à Gent. Je vous demande Monsieur ou Madame responsable de service de régularisation de lui accorder cette faveur pour qu'il reste en Belgique. Il contribuera à la construction de notre chère patrie. »

De heer N. E. (...), de andere broer van verzoeker, verklaart: (stuk 17)

"En effet, j'habite en Belgique depuis 2008, et j'ai acquis la nationalité de ce pays. J'ai quitté le Rwanda d'où je suis originaire depuis 1994 suite aux raisons politiques. N. (...) mon petit frère est resté au Rwanda après mon départ et des nouvelles que je continuais à recevoir de la part de sa situation n'étaient pas bonnes puisqu'il recevait des menaces où il était traité comme l'ennemi du pays et considéré comme collaborateur des agresseurs du pays (Rwanda). Par hasard, nous nous sommes retrouvés ici en Belgique où N. (...) a introduit une demande d'asile politique qui lui a été rejetée. N. (...) paraît être traumatisé par les menaces et de ce qu'il a vécu au Rwanda ce qu'il lui fait peur d'y retourner. Suite aux attaches en Belgique où sa grande famille reste, je souhaiterais que N. (...) bénéficie une faveur pour sa demande de régularisation. »

d)Tevens heeft de verzoeker tijdens zijn legaal verblijf in België gewerkt.

De verzoeker heeft documenten neergelegd die zijn werkbereidheid hebben aangetoond:

Ter staving hiervan legt hij zijn arbeidskaart C voor, alsook zijn arbeidscontract bij Partena. (zie stuk 9 tot 11 verzoekschrift 9bis) Verzoeker heeft zich gedurende zijn verblijf hier zich steeds gedragen als een voorbeeldige burger. Hij heeft bijgedragen aan de Belgische economie door zich op te stellen als een

excellente werkkraft. De verzoeker is werkbereid en gaat er expliciet akkoord mee dat er een machtiging wordt verleend onder de voorwaarde van tewerkstelling (in loondienst of op basis van zelfstandigheid). Verzoeker legde verschillende werkbeloftes voor.

Zo stelt de heer N. L. (...), zaakvoerder in de horeca sector: (stuk 13)

*“J’atteste par la présente que j’ai fait connaissance avec Monsieur N. D. (...), depuis 2016 ici en Belgique, quand je fournissais les marchandises dans le restaurant où il travaillait. Nous nous sommes resté des amis jusqu’à présent. J’ai trouvé que Monsieur N. D. (...) est un homme de confiance, honnête, serviable, dévoué, prêt à aider tous ceux qui sont dans le besoin. (...) Madame/Monsieur le responsable, service de régularisation, j’ai un projet d’embaucher Monsieur D. (...) dans notre société, mais vu sa situation précaire, d’être un sans papier, il m’est impossible de l’engager. Si vous lui accorder une régularisation, je compte à lui donner du travail dans notre entreprise. »*

De heer M. P. (...) stelt : (stuk 14)

*“J’atteste par la présente que j’ai fait connaissance avec Monsieur N. D. (...) depuis longtemps. Je suis un ami de la famille depuis au Rwanda, notre pays d’origine. Depuis que D. (...) est arrivé ici en Belgique en 2015 entant que demandeur d’asile, nous avons vite renoué notre relation et amitié. (...) Malgré le refus de reconnaissance entant que demandeur d’asile, il reste pour moi un ami, à qui je peux toujours compter. Monsieur N. D. (...) a fait une demande de régularisation, j’aimerais vous demander de lui accorder cette faveur en lui octroyant la possibilité de rester sur le territoire Belge. Je suis sûr et certain, il sera un bon citoyen pour bâtir notre pays la Belgique. (...) Si vous lui accorder une régularisation, je compte à lui donner du travail dans notre entreprise. »*

Verzoeker heeft zich thans ingezet voor de Belgische maatschappij en heeft hier kansen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Wanneer hij terug dient te keren naar het land van nationaliteit, is de kans groot dat hij geen werk zal vinden en niet in zijn eigen behoeftes kan voorzien. Het is voor verzoeker nog steeds onveilig om terug te keren naar het land van herkomst.

Verweerster heeft aldus niet voldoende rekening gehouden met verzoekers stappen naar integratie, zijn familiale banden, zijn vriendennetwerk, tewerkstelling en het leren van de Nederlandse taal. Het is vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk om zijn familie, vrienden en zijn netwerk in België achter te laten en zijn aanvraag in te dienen in Rwanda dit louter om aan een formele verplichting te voldoen. Verzoeker heeft op heden een sterke band met België en dient dan naar Rwanda te gaan, waar hij i.t.t. wat verweerster beweert nergens terecht kan en geen onderdak heeft. Hij woont al meer dan 7 jaar onafgebroken in België en beschouwt het als zijn land. Verzoeker kan hier tevens aan het werk van zodra hij over de juiste arbeidsvergunningen beschikt. De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat er in deze samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van nationaliteit terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen. Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid. Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Rwanda te gaan, zijnde :

- Het langdurig ononderbroken verblijf ;
- De langdurige verblijfsprocedures ;
- De sterke integratie ;
- De familiebanden in België ;
- De werkbereidheid ;
- De onveilig verblijfsituatie in Rwanda ;
- Het privé en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest. De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk. De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Rwanda te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a) Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Heel precies kan



men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179). "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

b) Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij. Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is. Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Rwanda zou gaan om aldaar via de diplomatieke post louter een formaliteit te vervullen. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. Krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de algemene regel ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf werd onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De overwegingen in rechte en in feite die tot het nemen van de beslissing hebben geleid, worden uitvoerig en overzichtelijk weergegeven. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, wordt hiermee bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker voert in wezen aan dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop gemachtigde bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Hij wijst in de eerste plaats op zijn ononderbroken lang verblijf sinds 2015 in België, dat hij geïntegreerd is, dat zijn familie in België is en ze de Belgische nationaliteit hebben. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift ook naar de langdurige regularisatieperiode, met name 3,5 jaar.

De verwerende partij heeft rekening gehouden met zijn asielprocedure en stelde vast dat deze niet onredelijk lang kan worden beschouwd. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld: *“Op 23.07.2015 diende betrokkene een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Op 16.02.2016 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Betrokkene ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), op 29.04.2016 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming genomen. Op 10.10.2016 diende betrokkene een volgend VIB in, op 28.02.2018 nam de RVV een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Op 21.02.2020 diende betrokkene een derde VIB in dat op 22.01.2021 door het CGVS onontvankelijk werd verklaard, op 18.06.2021 verwierp de RVV het beroep hiertegen. De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 9 maanden voor de eerste procedure, 1 jaar en iets minder dan 5 maanden voor de tweede procedure en een jaar en iets minder dan 4 maanden voor de derde procedure – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoeker in de aanvraag opgeworpen elementen: er wordt in de bestreden beslissing zowel over de legaliteit van het verblijf als over de elementen van integratie, dat verzoekers familieleden in België zijn, over zijn tewerkstelling tijdens legaal verblijf en over langdurige verblijfsprocedures gemotiveerd.

Verzoeker heeft 32 jaar in Rwanda geleefd alvorens hij zich heeft gevestigd in België. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld: *“Betrokkene beweert dat hij niets of niemand meer heeft om op terug te vallen in het land van herkomst. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, waar hij voor zijn komst naar België ongeveer 32 jaar gewoond heeft, waarbij hij terecht zou kunnen.”*

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Wat de schending van het gezins- en familieleven betreft, betoogt verzoeker dat zijn broers, zussen en moeder in België wonen. Verzoeker toont niet een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven aan. Verzoeker brengt geen elementen bij van nauwe afhankelijkheidsbanden tussen hem en het gezin van zijn zus met wie verzoeker samenwoont. Vooreerst moet worden opgemerkt dat het gezinsleven waarvan sprake in deze bepaling hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Het samenwonen op zich geeft niet automatisch recht op verblijf. Verzoeker woont samen met zijn zus en toont niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn.

De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf, maar het betreft een situatie van eerste toelating. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling.

Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker stelt dat hij een bijzondere band heeft met de respectievelijke broers, zussen en moeder die legaal in België verblijven. De bestreden beslissing stelt vast dat geen bijkomende afhankelijkheidsbanden werden aangetoond met deze familieleden. Ook in het middel ontbreken dergelijke elementen die wijzen op zulke afhankelijkheidsbanden. Effectief beleefde nauwe persoonlijke banden, anders dan de gewone affectieve banden, zijn niet aangetoond. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld: *“Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn familieband met zijn moeder en broers en zussen verblijvend in België voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Deze familieleden van betrokkene kozen ervoor om zonder betrokkene naar België te reizen en hij opteerde er voor om pas jaren later ook naar België te komen. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene sinds 2005 in België verblijft, de zussen van betrokkene verblijven sinds 1999 en 2000 in België en zijn twee broers sinds 1999 en 2001. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Betrokkene stelt dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring heeft, hij toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op de sociale relaties of het privéleven van betrokkene. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale en familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Om dezelfde reden is het inroepen van art. 7 en art. 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie eveneens niet van toepassing.”*

Verzoeker betoogt dat de motivering met betrekking tot de duur van het verblijf, de aangevoerde integratie-elementen en de band van afhankelijkheid van zijn familieleden ontoereikend is. Hij verwijst daarbij onder meer naar een aanvullend stuk dat hij op 16 februari 2022 heeft toegevoegd aan de regularisatieaanvraag. Het aanvullend stuk vermeldt het volgende:

*“Wij, leden van de familie waarvan de heer D. N. (...) deel uitmaakt verklaren dat de heer D. N. (...):*  
- *Goed geïntegreerd is in België ;*  
- *Frans geleerd heeft en moeite doet om het Nederlands te leren ;*  
- *Als vrijwilliger deelneemt aan verschillende gemeenschapsactiviteiten, vooral acties met daklozen;*  
- *Paraat staat om van zodra zijn regularisatiedossier slaagt, als werknemer of als zelfstandige aan de slag te gaan. Het hele gezin staat klaar om hem met financiële middelen te helpen.”*

Deze getuigenissen van familieleden hebben een gesolliciteerd karakter. Bovendien beperkt verzoeker zich tot het louter herinneren aan zijn verblijf van enkele jaren in België en dit met een beweerd opgebouwd privéleven met persoonlijke, sociale en economische banden maar blijft hij in gebreke om, in concreto, het onredelijke of disproportioneel karakter van de inmenging aan te tonen. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen aanvaard worden is in overeenstemming met

de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,  
mevr. K. VERHEYDEN,  
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,  
griffier.  
De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC